

Identiteit

Nora Roberts bij Boekeryj:

Series van Nora Roberts:

Het eiland van de drie zusters-trilogie

1 *Dansen op lucht* • 2 *Hemel en aarde* • 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

1 *Meer dan liefde* • 2 *Gesloten hart* • 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

1 *Verbonden door het lot* • 2 *Op zoek naar de bron* •
3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

1 *Een ster van vuur* • 2 *De baai der zuchten* • 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

1 *De cirkel van zes* • 2 *Dans van de goden* • 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

1 *Verover je droom* • 2 *Koester je droom* • 3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

1 *Geboren in vuur* • 2 *Geboren in ijs* • 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

1 *Het begin* • 2 *Vanuit het duister* • 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

1 *Dromen in beeld* • 2 *Armen vol rozen* • 3 *Proeven van liefde*
• 4 *Geluk als besluit*

De BoonsboroInn-trilogie

1 *Voor nu en altijd* • 2 *De eerste en laatste* • 3 *Alles voor elkaar*

Drakenhart-trilogie

1 *Ontwaken* • 2 *Ontluiken* • 3 *Ontvouwen*

Thrillers van Nora Roberts:

*De villa • Droomwereld • Het eind van de rivier • Nachtmuziek •
De schuilplaats • Thuishaven • Begraaf het verleden • Geboorterecht
• Het noorderlicht • De gloed van vuur • Een nieuw begin •
Het heetst van de dag • Eerbetoon • Vastberaden • De zoektocht •
Vuurdoop • De ooggetuige • Het strandhuis • De schilder •
Geliefde illusie • Terug naar huis • De obsessie • Publiek geheim
• Bij zonsondergang • Weet je nog? • Kijk niet terug • Onderstromen
• Op de vlucht • Erfenis • Nachtwerk • Identiteit*

Nora Roberts als J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers

*Vermoord naakt • Vermoorde reputaties • Vermoorde schoonheid
• Vermoord in extase • Plechtig vermoord • Vermoord uit wraak
• Vermoorde liefde • Vermoorde harten • Explosief vermoord •
Vermoorde getuige • Rechtvaardig vermoord • Verraad • Verleiding
• Hereniging • Waanzin • Vergeten verleden • Berucht • Perfectie •
Visioen • Overlever • Oorsprong • Herinnering • Verwachting •
Onschuld*

E-booknovelles

*Bij nacht vermoord • Vermoorde vaders • Vermoord fantoom •
Bloedig vermoord • Ritueel vermoord • Vermoord en vermist*

Nora Roberts

Identiteit

Ooit verwoestte hij het leven van haar beste vriendin.
Nu is hij op zoek naar haar.

ISBN 978-90-225-9663-0
ISBN 978-94-023-2014-5 (e-book)
ISBN 978-94-528-6588-1 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Identity*
Vertaling: Iris Bol en Marcel Rouwé
Omslagontwerp: © Johannes Wiebel | Punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Auteursfoto: © Bruce Wilder
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2023 by Nora Roberts. All rights reserved
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor familie

*Die waarin je wordt geboren
en de familie die je maakt*

DEEL 1

Plannen

Een plan is slecht als het niet gewijzigd kan worden.
– Publilius Syrus

Thuis gelukkig zijn is het toppunt van alle ambitie.
– Samuel Johnson

1

Haar dromen en doelen waren eenvoudig en weinig in getal. Als voormalig legerkind was Morgan Albright haar hele jeugd van land naar land en van werelddeel naar werelddeel getrokken. Door het werk van haar vader werden haar wortels kort en oppervlakkig zodat er snel verplaatst kon worden. In de eerste veertien jaar van haar leven was ze van legerbasis naar legerbasis verhuisd, van staat naar staat en van land naar land. Daarna waren haar ouders gescheiden.

Ze had nooit een keus gehad.

In de drie jaar na de scheiding had haar moeder haar meegetrokken van de ene plek naar de andere. Een klein stadje hier, een grote stad daar, op zoek naar... Morgan had het nooit precies geweten.

Vlak voor haar achttiende verjaardag had ze haar wortels zelf uitgegraven om zich te verplanten naar de universiteit. En daar had ze onderzocht wat haar doelen, dromen en keuzes nou precies waren.

Ze studeerde hard en richtte zich op het behalen van twee hoofdvakken. Bedrijfskunde en hotelmanagement – keuzes die rechtstreeks naar haar droom zouden leiden.

Ergens neerstrijken en zich daar wortelen. Een eigen huis, een eigen bedrijf.

Van haar alleen.

Ze bestudeerde kaarten, wijken en verschillende klimaten, en verfijnde haar keuze met betrekking tot waar ze die wortels precies wilde planten als ze haar beide bullen eenmaal had behaald. Ze wilde in een oudere, gezellige buurt wonen, een plek waar restaurants, kroegen en mensen waren. Op een goede dag zou ze niet alleen een eigen huis hebben, maar ook een eigen bar.

Eenvoudige doelen.

En met die kersverse diploma's op zak viel haar keus op een voor-

stadje van Baltimore, Maryland. Oude huizen met een tuin, betaalbaar omdat de buurt nog geen gentrificatie had ondergaan.

Ze had haar studie betaald door als serveerster te werken en zodra ze eenentwintig was als barkeeper. En ze had gespaard.

Haar vader – de kolonel – was niet naar haar buluitreiking gekomen. En hoewel ze cum laude was afgestudeerd, had hij haar niet gefeliciteerd met haar prestatie. Dat verbaasde haar niets, omdat ze heel goed wist dat ze, nog voordat de inkt op de echtscheidingsakte was opgedroogd, niet meer voor hem had bestaan.

Haar moeder en haar grootouders van moederskant waren er wel. Destijds had ze niet geweten dat het de laatste keer zou zijn dat ze haar opa zou zien. Hoewel hij een stevige, actieve en gezonde man van zeventig was, overleed hij de winter na haar afstuderen. Door een val van een ladder. Een misstap. Zo was hij er nog, zo was hij weg.

Ondanks haar verdriet was dat een les die Morgan ter harte nam.

Hij liet haar twintigduizend dollar na en, minstens zo waardevol, herinneringen aan wandeltochten in de Green Mountains van Vermont tijdens bezoeken in de zomer.

Dankzij het geld verhuisde Morgan van haar piepkleine appartementje naar een klein huis. Háár huis. Eentje waar weliswaar veel aan moest gebeuren, maar wel een met een tuin – waar ook nog van alles aan moest gebeuren.

Dankzij de drie kleine slaapkamers en twee piepkleine badkamers kon ze een huisgenoot nemen om de maandelijkse hypotheekaflossing te drukken en een deel van alle dingen die er aan het huis en de tuin moesten gebeuren te betalen.

Bovendien had ze twee banen. Vijf of zes avonden per week stond ze achter de bar van een gezellige buurtkroeg die de Next Round heette. En omdat ze nu een eigen huis had, nam ze een tweede baan als officemanager bij een aannemersbedrijf – een echt familiebedrijf.

Ze ontmoette haar huisgenote bij een tuincentrum in de buurt, waar ze stond te dubben welke vaste planten ze moest nemen. Dankzij Nina, die wel raad wist met een ziertogende tuin, maakte haar twijfel plaats voor blijdschap, en tijdens die eerste bloeiende lente in een huis van zichzelf, trok Nina bij haar in.

Ze genoten van elkaars gezelschap, maar wisten ook wanneer ze elkaar met rust moesten laten.

Op haar vijftiengste had Morgan haar eerste droom laten uitkomen en volgens haar berekeningen zou ze haar tweede doelstelling nog voor haar dertigste kunnen verwezenlijken.

Haar enige uitspatting stond op de smalle oprit. Het zou een paar jaar duren voordat ze de Prius had afbetaald, maar het was een betrouwbare auto die haar goedkoop van en naar haar werk zou brengen. Als het mooi weer was, ging ze overdag op de fiets naar haar kantoorbaan, maar als ze een auto nodig had, had ze er een. Nina noemde de auto ‘Morgans secundaire doelstelling’.

Het kleine huis in Newberry Street kon inmiddels bogen op een mooie tuin, nieuwe witte verf en een nieuwe voordeur die ze vrolijk lichtblauw had geschilderd.

Haar baas bij Greenwald’s Builders had haar geholpen met het opnieuw lakken van de oude hardhouten vloeren, verkocht haar de verf tegen kostprijs en begeleidde haar op het pad van reparaties en onderhoud.

Ze had haar wortels geplant en voelde zichzelf opbloeien.

Er verscheen een glimlach op haar gezicht bij het zien van de krokussen die hun vrolijk gekleurde trompetjes speelden langs haar – onlangs opnieuw – bestrate tuinpad. Eind maart bracht verandering weer, maar ook heerlijke voorbodes van de lente. Nina en zij hadden de afgelopen herfst een Amerikaanse kornoelje in de voortuin geplant en ze zag dat de bloemknoppen op sprongen stonden.

Binnenkort, dacht ze. Ze liep met haar fiets naar het fietsenrek en zette hem op slot. Hoe veilig de buurt ook was, het zou dom zijn om het lot te tarten.

Ze deed de voordeur open en aangezien Nina’s niet-zo-betrouwbare auto langs de stoep stond, riep ze: ‘Ik ben het, en ik ben laat.’ Ze liep door de woonkamer en bedacht zoals altijd hoeveel opener die ruimte zou zijn als ze de muur wegbrak die de keuken afsloot en aan het zicht onttrok.

Het geld voor dat project had ze al opzijgezet, dus misschien kon dat komend najaar gebeuren. Misschien voor Kerstmis. Wie weet.

‘Ik ben niet laat,’ riep Nina terug. ‘En ik heb een date!’

Nina had altijd een date. Logisch, dacht Morgan, want Nina was een razendknappe, vrolijke meid met maar één baan.

Op het bed lagen verschillende – duidelijk afgekeurde – outfits en

Nina stond voor een manshoge spiegel de volgende te bekijken. Haar inktzwarte haar viel langs de rug van een strakke rode jurk die alle welingen van haar kleine lichaam omsloot. Haar donkere ogen sprankelden toen ze Morgan via de spiegel aankeek. ‘Wat vind je ervan?’

‘Ik denk vaak dat ik een hekel aan je heb. Goed, waar ga je naartoe en met wie ga je?’

‘Ik ga uit eten met Sam. Bij Fresco’s.’

‘Chic! Ja, die rode is super.’ En ze was er een tikje jaloers op. De enige echte teleurstelling tussen de twee huisgenotes was dat ze geen kleren konden uitwisselen omdat Morgan lang en slank en Nina klein en volslank was.

‘Die moet je nemen. Is dit niet week drie waarin je exclusief met de enorm lekkere Sam aan het daten bent?’

‘Bijna vier.’ Nina draaide een rondje. ‘Dus...’

‘Ik zal heel zachtjes doen als ik thuiskom.’

‘Ik vind hem echt heel leuk, Morgan.’

‘Ik ook.’

‘Nee, ik bedoel écht leuk.’

‘O.’ Met schuin gehouden hoofd keek Morgan haar vriendin aan. ‘Ik weet al dat hij jou ook écht heel leuk vindt, meer dan leuk zelfs. Zijn gezicht spreekt boekdelen. Als jouw gevoelens dezelfde kant op gaan, keur ik hem als vriendin zijnde officieel goed.’

Nina wierp haar schitterende haar over haar schouder en slaakte een van haar typische dromerige zuchten. ‘Ik weet bijna zeker dat mijn gevoelens die kant al op zijn gegaan.’

‘Officiële goedkeuring. Ik moet me omkleden voor mijn werk.’

‘Van werk naar werk. Ik moet dit allemaal weer opbergen en deze kamer aan kant maken. Ik wil niet dat Sam denkt dat ik een sloddervos ben.’

‘Dat ben je ook niet.’ Wel chaotisch, dacht Morgan, maar die chaos hield Nina beperkt tot haar eigen ruimte.

In tegenstelling tot Nina’s bonte chaos, lavendelkleurige muren en een toilettafel vol met opmaak- en haarproducten was Morgans slaapkamer bijna spartaans.

Ze gebruikte de derde slaapkamer – die niet groter dan een kast was – als kantoor, dus dit was een toevluchtsoord. Stemmig blauwe

muren, wat kunst die ze van straatartiesten in Baltimore had gekocht, een wit dekbed en witte kussens en een kleine maar knusse fauteuil om in te lezen.

Ze trok haar officemanagertenue uit – grijze broek, witte blouse, marineblauw jasje – en deed barkeeperskleding aan – zwarte broek, zwarte blouse. In de badkamer opende ze de lade waar haar make-up keurig geordend lag zodat ze alles makkelijk kon vinden. En daar veranderde ze haar dag-uiterlijk in haar avond-uiterlijk.

De korte, schuine bob waarin ze haar blonde haar droeg was heel geschikt voor beide banen, maar voor haar werk als barkeeper zette ze haar ogen dramatischer aan en stiftte ze haar lippen dieper rood. Dankzij jarenlange ervaring had ze de metamorfose in minder dan twintig minuten voor elkaar.

Omdat zij niet luxe ging dineren bij Fresco's haastte ze zich naar de keuken en pakte een yoghurtje uit de koelkast. Dat at ze staand terwijl ze zich voorstelde dat de muur weg was, dat de kastjes nieuwe deurtjes en handgrepen hadden, dat er wat open planken waren en –

'*Amiga mía*, je hebt voedsel nodig.'

'Yoghurt is voedsel.'

Nina, die inmiddels een kamerjas droeg, zette haar handen in haar zij. 'Tets wat een mes, een vork en kauwen vereist. Je bent van nature lang en slank – trut – maar als je niet eet, word je mager en uitgemergeld. Echt, een van ons moet leren koken.' Met de koraalrood gelakte nagel van haar wijsvinger wees ze naar Morgan. 'Ik nomineer jou.'

'Ja, dat zal ik in mijn vrije tijd gaan doen. Bovendien ben jij degene met een moeder die kookt als een godin.'

'Kom zondag ook eten bij mijn ouders. Zeg nou niet dat je moet werken, of je spreadsheets moet doen of wat dan ook. Je weet dat mama en papa dol op je zijn. En mijn broer Rick komt ook.'

Met de yoghurt in haar ene en een lepel in haar andere hand zwaaide Morgan met haar handen alsof ze een schoolbord uitwiste. 'Hoe graag jij het ook wilt, ik ga niet met je broer daten. Daar komt alleen maar ellende van. Ik wil jou niet kwijtraken als huisgenote omdat je broer en ik met elkaar daten, met elkaar naar bed gaan en uit elkaar gaan.'

Nina hield een gouden creool bij haar ene oor en een hanger met drie ringen bij haar andere. 'Welke?'

Morgan wees naar de hanger. ‘Chiquer.’

‘Mooi. En misschien ga je met Rick daten, ga je met hem naar bed en worden jullie verliefd.’

‘Geen tijd voor. Vraag het me over twee, of drie, jaar nog eens, dan heb ik misschien wel tijd.’

‘Ik hou ook van schema’s, maar niet voor de liefde. En nu heb je me afgeleid van ons gespreksonderwerp. Je moet eten.’

‘Ik neem wel iets in de bar.’

‘Avondeten. Zondag,’ zei Nina bevelend toen Morgan het bakje weggooide en de lepel afspoelde. ‘Ik zeg tegen mama dat je komt, en zodra ik iets tegen mama zeg, staat het vast.’

‘Dat aanbod sla ik echt niet af. Laat me eerst deze week doorstaan. We hebben het verdraaid druk bij Greenwald’s. In de lente wil iedereen gaan verbouwen, schilderen of een patio aanleggen.’ Ze liep naar de deur en griste onderweg haar handtas mee.

‘Daar hou ik je aan. Voordat ik me mooi ga maken, bel ik eerst mijn moeder.’

‘Jij bent van jezelf al mooi.’

Op een sukkeldrafje liep Morgan naar de auto. Blij dat ze al wat tijd had ingelopen, reed ze de acht-komma-zeven kilometer naar het centrum van de stad.

De winkels langs de straat, die door de plaatselijke bewoners de Market Mile werd genoemd (al was hij eigenlijk anderhalve mijl lang), zouden binnen het uur sluiten. Maar dankzij de restaurants en cafés zou Market Street tot laat op de avond goed verlicht en druk blijven.

In de meeste gebouwen van roze of wit geschilderde baksteen zat op de begane grond een bedrijf, met daarboven appartementen. De Next Round vormde daar geen uitzondering op en verhuurde voornamelijk aan bezoekers of medewerkers die het niet erg vonden om boven een kroeg te wonen.

Ze draaide van Market Street af en reed naar de parkeerplaats aan de achterkant van de kroeg. Nadat ze haar auto had afgesloten, liep ze over het knarsende grind naar de keuken achter in de zaak en stapte de hitte en het lawaai in.

Naast burgers en mosselen serveerde de Next Round ook nacho’s met frites, uienringen, gefrituurde augurken en drie verschillende soorten kippenvleugels.

Als ze haar eigen kroeg opent, wil ze iets meer, hopelijk verrassende bargerechten serveren. Maar dan kon ze waarschijnlijk beter eerst leren koken, want je wist maar nooit wanneer je moest bijspringen.

‘Hoi, Frankie,’ riep ze naar de vrouw die voor de grillplaat stond. Ze hing haar jack aan een haak. ‘Hoe gaat-ie?’

‘Redelijk.’ Met haar wolk inktzwart haar veilig weggestopt onder een witte muts keerde Frankie drie dikke burgers om. ‘Roddy en zijn broers willen een hapje eten voor hun dartstoernooi. Wees maar blij dat je niet hoeft te werken met happy hour. We hadden het stikdruk.’

‘Ik hou van stikdruk.’

Ze begroette de twee chefs de partie, de tiener die de afwas deed en de serveerster die net binnenkwam om een bestelling loaded nacho’s op te halen. Hoewel haar dienst pas over tien minuten zou beginnen, liep ze de deur door en betrad de bar.

Een ander soort lawaai, dacht ze. Niet het gesis van vlees op de grill, het hakken van messen of het gekletter van servies. Hier vulden stemmen de grote ruimte met de lange, zwarte toog, tafels en stoelen. Uit de jukebox schalde muziek, maar niet zo hard dat de gesprekken werden overstemd.

Ze zag Roddy en zijn broers – stamgasten – aan hun vaste tafeltje met banken bij het dartboard zitten. Ze dronken bier en aten nootjes. Coors voor Roddy en zijn broer Mike en Heineken voor hun broer Ted, dacht ze. Als hun vader ook kwam, zou hij een biertje van de tap bestellen met een borrel.

Ze deed het luik van de bar open zodat ze achter de toog stond, waar de barkeepers werkten. Zij was de aflossing van Wayne, die net een schijfje citroen op een flesje Corona deed.

‘Het is nu even wat rustiger,’ zei hij, haar zijn altijd stralende glimlach toewerpend. ‘Die kerel aan het einde van de bar heeft een rekening geopend. Hij zit aan zijn tweede wodka-tonic, dus hou een oogje op hem.’

Hij bracht de Corona naar een andere krukzitter, praatte eventjes met hem en liep toen weer naar Morgan. ‘Wacht op zijn date – via Match.com – eerste keer. Zij is te laat, hij is zenuwachtig.’

Leuke vent, een beetje nerdachtig, dacht Morgan. Ze durfde er

geld op in te zetten dat hij een heel gamesysteem in zijn woonkamer had staan. ‘Begrepen.’

‘Oké, dan ga ik uitklokken. Fijne avond.’

Zoals altijd keek ze de voorraden na – het ijs, de limoenen en citroenen, de olijven, de kersen. Ze maakte een paar bestellingen voor tafeltjes klaar en wilde net weer naar meneer Corona gaan toen er een vrouw van rond de dertig binnenkwam. Na even nerveus om zich heen te hebben gekeken, liep ze naar de man aan de bar.

‘Dave? Ik ben Tandy. Het spijt me dat ik wat laat ben.’

Hij fleurde zichtbaar op. ‘O, dat geeft niks. Leuk je te leren kennen. Zullen we aan een tafeltje gaan zitten?’

‘Nee, dit is goed. Vind jij dit ook goed?’ Ze ging op de kruk naast hem zitten.

Morgan liep achter de toog naar hen toe terwijl zij vol schroom en hoop naar elkaar glimlachten. ‘Hoi. Wat mag het zijn?’

‘O. Eh... Mag ik een glas chardonnay?’

‘Natuurlijk. Prachtige oorbellen heb je trouwens in.’

‘O.’ Tandy bracht een hand naar haar linkeroor. ‘Dank je.’

‘Ja, die zijn heel mooi,’ zei Dave. ‘Je ziet er geweldig uit.’

‘Dank je. Jij ook.’ Ze lachte terwijl Morgan de wijn inschonk. ‘Je weet het maar nooit, hè? Ik was zo zenuwachtig dat ik een blokje om ben gegaan. Daarom ben ik aan de late kant.’

‘Ik was zo zenuwachtig dat ik hier veel te vroeg was.’

En het ijs was gebroken, dacht Morgan, waarna ze de wijn serveerde. Dat was een van de redenen waarom ze zo graag in een bar werkte. Je wist nooit wat er zou ontstaan, eindigen, opbloeien of breken in een gezellig buurtcafé.

Tegen de tijd dat Roddy en zijn broers hun burgers hadden verorberd, werd het druk in de zaak. Het Match.com stel besloot toch een tafeltje te nemen en bestelde een portie nacho’s. In gedachten wedde Morgan met zichzelf dat er een tweede date zou volgen.

Dartpijlen bonsden tegen het bord, vergezeld met gejoel en gefluit van de toeschouwers.

Een man van begin dertig kwam binnen. Ze vond dat hij op een incognito filmster leek met zijn donkerblonde haar, scherpe gelaats-trekken en zijn in de sportschool getrainde lichaam. Hij droeg een

jeans, laarzen en een lichtblauwe trui die zo te zien van kasjmier was. Hij ging op een kruk zitten.

Ze liep naar hem toe. 'Welkom in de Next Round. Wat mag het zijn?'

'Ik zie jou wel zitten.' Hij wierp haar een gemoedelijke en innemende grijns toe. 'Maar laten we beginnen met een biertje. Heb je lokaal bier van de tap?'

'Uiteraard.' Hoewel er geprinte lijsten in houders op de bar stonden somde ze de keuzes op.

'Kun jij er een voor me uitkiezen?'

'Waar heb je zin in?'

'Nog zo'n beladen vraag.'

Ze glimlachte naar hem. Die wilde een praatje bij zijn drankje, dacht ze. En daar was niks mis mee. 'In een biertje.'

'Soepel, maar niet saai. Vol, maar niet overstelpend. Aan de donkere kant.'

'Laten we deze proberen.' Ze pakte een proefglaasje en tapte het vol.

Hij nam een slok en keek haar over de rand van het glas aan. 'Ja, prima. Goede keus.'

'Dat is mijn werk.'

Voordat hij weer iets kon zeggen, kwam een van de serveersters naar haar toe. 'Die tafel met meiden daar is blijven steken in de jaren negentig. Vier cosmo's, Morgan.' Ze liep met haar blad met lege glazen naar de keuken en Morgan ging voor haar aan de slag.

'Jij verstaat je vak,' merkte de nieuweling op toen ze de drankjes mixte.

'Anders hadden ze me niet aangenomen. Ben je in de stad voor zaken?'

'Zie ik eruit alsof ik hier niet thuishoor?'

In feite wel, dacht ze. Zijn kleren wezen op rijkdom, maar hij liep er niet mee te koop. 'Ik heb je hier nog nooit gezien.'

Aan de andere kant van de zaak steeg gejuich op. 'Dartstoernooi,' zei ze.

'Ik snap het. Fanatiekelingen?'

'O, op hun eigen manier. Kan ik nog iets anders voor je halen? Wil je de menukaart?'

‘Is het eten hier goed?’

‘Jazeker.’ Ze pakte een menukaart en legde die naast hem. ‘Kijk maar even. Neem de tijd.’

De cosmo’s waren klaar, dus liep ze naar de andere kant van de bar. Onderweg nam ze een bestelling op, maakte die klaar en kletste ondertussen met een paar stamgasten. Daarna liep ze weer terug.

‘Ik wil graag een Market Street Burger, tenzij jij me vertelt dat ik dat beter niet kan doen.’

‘Het is niet voor niets een klassieker. Als je van een beetje pit houdt, moet je er een portie gekruide frites bij nemen.’

Hij hief zijn handen op. ‘Tot nu toe heb je me alleen goede dingen aangeraden.’

Lachend liep ze naar het apparaat en voerde zijn bestelling in.

Roddy, één meter vijfennegentig lang en ruim honderdtien kilo zwaar, kwam aan de bar staan. ‘Nog een rondje, liefje. Hoe gaat-ie?’ zei hij afwezig tegen Knappe Vent terwijl Morgan zijn bestelling klaarmaakte.

‘Koud biertje, knappe barkeepster, sportwedstrijd. Kan niet beter.’

‘Zeg dat wel. Ik ga aan kop in de halve finale. Geef me wat geluk voor de finale, Morgan.’

Ze boog zich voorover en drukte haar lippen op de zijne. ‘Zet hem op.’

‘Reken maar.’ Met de biertjes liep hij weg.

‘Je vriend?’

Ze wierp een blik op haar klant. ‘O, nee. Roddy en zijn broers, de darters, zijn stamgasten. Zijn vriendin is een collega van me bij mijn andere baan.’

‘Twee banen? Ambitieuus. Wat is die andere?’

‘Officemanager bij een bouwbedrijf. Wat doe jij?’

‘Ik zou graag zeggen dat ik doe wat ik wil, want dat probeer ik wel. Ik werk in de IT. Ik ben een paar maanden in deze contreien voor een consultingopdracht.’

‘Waar kom je vandaan?’

‘Ik ben veel onderweg. Oorspronkelijk kom ik uit San Francisco, maar tegenwoordig woon ik in New York. Meestal dan. Woon jij hier?’

‘Nu wel.’

Er kwam een andere serveerster naar de bar die snel een bestelling afratelde.

‘Legerkind,’ zei ze terwijl ze ermee aan de slag ging.

‘Dan weet je hoe het is om van hot naar her te reizen.’

‘Inderdaad. En ik ben blij dat ik dat achter me heb gelaten.’

Toen zijn bestelling werd gebracht, keek hij aandachtig naar het bord. ‘Jullie beknibbelen niet op de porties.’

‘Zeker niet. Wil je een tafeltje?’

Met een innemende glimlach zei hij: ‘Het uitzicht hier bevalt me wel. Ik ben Luke,’ voegde hij eraan toe. ‘Luke Hudson.’

‘Morgan. Aangenaam.’

Hij at, bestelde nog een biertje en bleef tot het toernooi voorbij was. Hij stelde vragen, maar leek niet opdringerig. Kroegpraat, vond Morgan. Ze stelde zelf ook vragen.

Hij logeerde in een hotel in de buurt. Zijn bedrijf was bereid een woning voor hem te huren, maar hij hield van hotels en vond het leuk om de plaatselijke sfeer op te snuiven tijdens zijn reizen.

Hij vroeg waar haar vader gestationeerd was geweest, en welke plaatsen ze het leukst had gevonden van alle plaatsen waar ze had gewoond. Gezellig gekeuvel terwijl zij drankjes mixte, de bar schoonveegde en met andere klanten babbelde.

‘Ik moet weer eens gaan,’ zei hij. ‘Ik had helemaal niet zo lang willen blijven, maar zo te zien heb ik hier mijn stamkroeg gevonden.’

‘Een betere is er niet.’

‘Tot ziens.’ Toen hij opstond, verbaasde hij haar door haar zijn hand toe te steken. En hij hield de hare net wat te lang vast terwijl hij haar glimlachend aankeek. ‘Het was echt heel leuk om tijd met je door te brengen, Morgan.’

‘Leuk om met je gepraat te hebben.’

‘We zullen het nog een keer doen.’

Hij betaalde contant en gaf een bijzonder royale fooi.

Een paar avonden daarna kwam Luke binnen tijdens haar late dienst. Het was quizavond in de Next Round en daardoor behoorlijk rumoerig, aangezien de verschillende groepen hun antwoorden riepen.

‘Kies maar een ander lokaal biertje voor me,’ zei hij tegen Morgan. ‘Iets... avontuurlijks.’ Hij keek even achterom naar de quizdeelnemers. ‘Geen darts vanavond?’

‘Quizavond. Iedereen mag meedoen, dus roep vooral als je een antwoord weet.’

‘Wat kun je winnen?’

‘Eeuwige roem.’ Ze overhandigde hem een proefglaasje.

‘Interessant en avontuurlijk,’ vond hij. ‘Het heeft een volle kerensmaak. Doe er maar een van.’

Ze trok aan de hendel van de tap en keek hem glimlachend aan.

‘Wil je er nog iets bij?’

‘Voorlopig alleen het bier. Het was een lange dag.’

‘Het leven in de wereld van technologie?’

‘Dat is interessant en avontuurlijk, net als dat bier. Hoe gaat het in jouw wereldje?’

‘Druk, maar daar hou ik van.’

Ze maakte bestellingen klaar, waarbij ze van de ene kant van de toog naar de andere liep, maar omdat iedereen opging in de quiz had ze daarna even een adempauze.

‘Wat doe je als je het niet druk hebt?’ vroeg Luke.

‘Zodra dat een keer gebeurt, zal ik het je laten weten.’

‘Je moet af en toe vrij nemen. Brein, lichaam en geest en zo. Vertel eens wat je doet op je vrije dagen.’

‘Schilderen. Mijn huis is nog niet af. En nu het lente wordt, gaan we bezig met de planten.’

‘We?’

‘Mijn huisgenoot.’

‘Is hij handig?’

‘Het is een zij, en ze is een kei in de tuin visueel aantrekkelijk maken. Ze werkt in een tuincentrum. Binnenshuis kan Nina niet echt uit de voeten, maar daar red ik me aardig.’

‘Bouwbedrijf.’ Hij wees naar haar. ‘Handig.’

‘Het helpt.’

‘Bij een eigen huis komt veel onderhoud kijken. Daarom heb ik waarschijnlijk nooit een huis gekocht. Ik ben niet echt handig. Om over mijn baan nog maar te zwijgen.’ Hij wees opnieuw naar haar. ‘Legerkind, dus je wilde je ergens vestigen.’

‘Precies.’ Ze mixte een whisky sour en tapte twee biertjes voordat hij haar aandacht weer wist te trekken.

‘Als ik vragen mag, waarom heb je voor deze streek gekozen?’

‘Het had wat ik wilde. Vier seizoenen, dicht genoeg bij de grote stad zonder er middenin te liggen, geen klein voorstadje, maar ook niet al te groot. Precies ertussenin.’ Ze zette een nieuwe kom pretzels voor hem neer.

‘Het is een leuke wijk, maar wel toe aan een opknapbeurt, waar jijzelf al mee bezig lijkt te zijn. Daarom ben ik hier. Huizenbezitters en bedrijven zijn op zoek naar betere technologische mogelijkheden en er zijn een paar nieuwbouwprojecten waar mensen meer willen weten over huizen met slimme technologie. En je hebt nieuwe eigenaren die hun oude huis willen renoveren en doorverkopen of alleen willen opknappen.’ Schouderophalend zei hij: ‘Wat ik doe hoort bij de infrastructuur. Iedereen heeft thuis tegenwoordig een kantoor, en dat kan ik inrichten. Jij hebt er vast ook een.’

‘Jazeker. Qua slimme technologie valt het wat tegen, maar ik heb er genoeg aan.’

De quiz eindigde met gejuich en boegeroep en een stormloop op drankjes en snacks. Terwijl ze bezig was, zag ze dat hij een babbeltje begon met een andere krukzitter. Over honkbal. Daar leek hij genoeg over te weten om een geanimeerd gesprek te voeren. ‘Klaar voor de volgende?’

‘Ja, graag. Wil jij er ook nog een, Larry? Ik trakteer.’

‘Dat sla ik niet af. Hoe loopt Nina’s auto?’

‘Op z’n laatste benen.’

Hoofdschuddend wreef Larry over zijn korte baard. ‘Ze moet ermee langskomen.’

‘Ik zal het tegen haar zeggen. Larry is de beste monteur van hier tot Baltimore,’ zei ze tegen Luke. ‘Hij weet Nina’s auto ook ver na de houdbaarheidsdatum nog aan de praat te houden.’

‘Ik doe mijn best. Bevalt de Prius nog?’

‘Die is perfect.’

Ze zette hun drankjes neer en maakte nog een bestelling klaar voor een tafel van zes. Larry begon over auto’s en hun motoren en ook daar leek Luke genoeg van te weten om het gesprek gaande te houden.

‘Ik moet ervandoor.’ Larry stond op. ‘Moeder de vrouw zal nu wel thuis zijn, of ze is er bijna. Leuk je gesproken te hebben, Luke. Bedankt voor het drankje.’

‘Graag gedaan.’

‘Nog eentje?’ vroeg Morgan aan hem.

‘Twee is mijn taks. Ik moet gaan, want morgen staat mij ook een drukke dag te wachten.’ Hij betaalde zijn rekening en gaf een meer dan gulle fooi. ‘Ik zou zeggen: werk niet te hard, maar ik weet bijna zeker dat je dat toch gaat doen. Leuk je weer gezien te hebben.’

‘Succes in de wereld van technologie.’

Nadat hij haar een grijns had toegeworpen, slenterde hij de kroeg uit.

Zijn volgende bezoeken was op een bomvolle vrijdagavond. Zij en de parttimebarkeeper werkten hard om iedereen te bedienen. Aangezien alle krukken bezet waren, leunde Luke met zijn ellebogen op de bar, aan de kant waar zij bezig was.

‘Verras me maar. Ik heb een verdomd goede week gehad.’

‘Gefeliciteerd. Heb je het weekend vrij?’

‘Ach, morgen wat administratie en een planning maken, maar inderdaad. Heb je suggesties voor wat ik kan doen?’

‘Je kunt naar Baltimore gaan. De Inner Harbor, het aquarium, en de Orioles spelen hun eerste wedstrijd van het seizoen in Camden Yards.’

‘Heb je zin om mee te gaan en me een rondleiding te geven?’

Ze kon niet zeggen dat zijn vraag uit de lucht kwam vallen. Ze wist heel goed wanneer een man belangstelling had. Ze hield het luchtig – dat hoorde bij haar werk. ‘Gaat niet. Zaterdag moet ik thuis van alles doen en zondag heb ik al een afspraak. Maar bedankt voor de uitnodiging.’

Hij proefde van het biertje dat ze hem aanreikte. ‘Ik leer heel wat over de plaatselijke biertjes. Deze is lekker, geef me er maar eentje.’ Hij wachtte tot ze het grote glas voor hem had getapt. ‘Luister, als ik te opdringerig ben of als je al een relatie hebt, moet je het gewoon zeggen. Baat het niet, dan schaadt het niet. Maar heb je zin om een keertje met me te gaan eten? Op een avond waarop je niet hoeft te werken? Voel je niet verplicht,’ voegde hij eraan toe toen ze aarzelde. ‘Gewoon een maaltijd en wat praten. Hou je van pizza?’

Zijn achteloze toon stelde haar op haar gemak. ‘Ik heb zo mijn twijfels over iedereen die daar niet van houdt.’